



# LATVIJAS REPUBLIKAS SATVERSMES TIESA

---

## LĒMUMS PAR TIESVEDĪBAS IZBEIGŠANU

lietā Nr. 2012-10-01

Rīgā

2012. gada 11. decembrī

Latvijas Republikas Satversmes tiesa šādā sastāvā: tiesas sēdes priekšsēdētājs Gunārs Kūtris, tiesneši Kaspars Balodis, Aija Branta, Kristīne Krūma, Uldis Ķinis un Sanita Osipova,

2012. gada 27. novembra tiesas sēdē, izskatot lietu Nr. 2012-10-01 „Par Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17. panta vārdu „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92. pantam”,

### **konstatēja:**

1. Latvijas Republikas Saeima (turpmāk – Saeima) 2005. gada 2. jūnijā pieņēma Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu (turpmāk – Atlīdzināšanas likums), kas stājās spēkā 2005. gada 1. jūlijā.

Atlīdzināšanas likuma 17. pants līdz 2012. gada 31. oktobrim bija izteikts šādā redakcijā: „Privātpersona iesniedz iesniegumu par zaudējuma atlīdzinājumu gada laikā no dienas, kad tā uzzināja vai tai vajadzēja uzzināt par zaudējumu, bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” (turpmāk – apstrīdētā norma).

Saeima 2012. gada 18. oktobrī pieņēma likumu „Grozījumi Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā”, ar kuru Atlīdzināšanas likuma 17. pantu papildināja ar otro daļu, kas nosaka: „Ja

privātpersona nokavējusi šā panta pirmajā daļā minētos termiņus, iestāde, tiesa vai tiesnesis tos var atjaunot pēc šīs privātpersonas motivēta lūguma, ja nokavēšanas iemeslu atzīst par attaisnojamu.” Grozījumi stājās spēkā 2012. gada 1. novembrī.

**2. Pieteikuma iesniedzējs – Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments** (turpmāk – Pieteikuma iesniedzējs) – norāda, ka apstrīdētās normas vārdi „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” neatbilst Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 92. pantam.

**2.1.** Pieteikuma iesniedzēja tiesvedībā esot administratīvā lieta, kuras ietvaros jāpiemēro apstrīdētā norma. Pieteikumā norādīts, ka 2011. gada 4. janvārī Veselības ministrija noraidījusi Andreja Klišina – kas ir pieteicējs minētajā administratīvajā lietā – prasījumu atlīdzināt morālo kaitējumu, kas nodarīts ar prettiesisku Medicīnas aprūpes un darbnespējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas 2005. gada 10. oktobra atzinumu.

Administratīvā rajona tiesa un Administratīvā apgabaltiesa esot izbeigusi tiesvedību lietā pēc A. Klišina pieteikuma, kurā viņš lūdza piešķirt atlīdzinājumu, sakarā ar to, ka pieteicējs nebija prasījis atlīdzinājumu apstrīdētajā normā noteiktajā piecu gadu laikā no prettiesiskās rīcības veikšanas dienas un tādēļ zaudējis subjektīvās tiesības celt šādu prasījumu.

**2.2.** Privātpersonai esot tiesības prasīt atlīdzinājumu par zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar iestādes administratīvo aktu vai faktisko rīcību, Administratīvā procesa likuma 93. panta pirmajā, otrajā un trešajā daļā noteiktajā kārtībā, ievērojot apstrīdētajā normā noteikto termiņu.

Atlīdzinājuma prasījumu varot pieteikt pēc tam, kad pabeigta attiecīgās administratīvās lietas izskatīšana pēc būtības. Taču tiesvedības ieilgšanas rezultātā privātpersona varot zaudēt Satversmes 92. pantā piešķirtās tiesības uz atlīdzinājumu.

Izskatāmajā administratīvajā lietā administratīvā akta tiesiskuma pārbaudes process esot ieildzis. Tāpēc A. Klišins esot nokavējis apstrīdētajā normā noteikto piecu gadu termiņu, kaut arī Atlīdzināšanas likuma 17. pantā noteiktais viena gada termiņš nav pārsniegts.

**2.3.** Apstrīdētā norma esot interpretējama tādējādi, ka privātpersonai,

kas ievērojusi tajā noteikto gada termiņu, obligāts ir arī piecu gadu termiņš. Personai esot nepārprotami liegts pieteikt atlīdzinājuma prasījumu, ja no zaudējuma nodarīšanas brīža pagājuši vairāk nekā pieci gadi. Tiesa notecējušo piecu gadu termiņu nevarot atjaunot, un personai zūdot subjektīvās tiesības prasīt zaudējuma atlīdzinājumu.

Pieteikuma iesniedzējs norāda, ka neesot citu normu, kuras pēc analogijas būtu attiecināmas uz šādiem gadījumiem. Teleoloģisko redukciju varētu piemērot tikai tādā gadījumā, ja normas tvērums būtu par plašu un neatbilstu normas mērķim.

**2.4.** Likumdevējs varot noteikt tiesību izlietošanas termiņus, tādējādi nodrošinot tiesisko stabilitāti. Taču termiņiem vajadzētu būt tādiem, lai pēc būtības neliegtu tiesību izmantošanu tādu iemeslu dēļ, kuri no pašas personas nav bijuši atkarīgi. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka tiesisko stabilitāti nodrošinātu saprātīgs termiņš, kurā persona varētu pieteikt zaudējuma atlīdzinājumu. Tiesiskā stabilitāte tiktu sasniegta, ja apstrīdētā norma nebūtu spēkā. Šādā gadījumā tiesību uz atlīdzinājumu izmantošana būtu atkarīga tikai no personas darbībām pēc tam, kad tā uzzinājusi vai tai vajadzēja uzzināt par administratīvā akta vai faktiskās rīcības prettiesiskumu.

Apstrīdētā norma esot netaisnīga, jo samazinot sabiedrības un indivīda uzticību tiesībām. Pieteikuma iesniedzējs uzskata, ka sabiedrības labums ir mazāks par personas tiesībām nodarīto zaudējumu.

**3.** Institūcija, kas izdevusi apstrīdēto aktu, – **Saeima** – nepiekrīt Pieteikuma iesniedzēja viedoklim un uzskata, ka apstrīdētās normas vārdi „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilst Satversmes 92. pantam.

**3.1.** Atlīdzināšanas likumā esot skaidri formulēti termiņi, kādos persona var prasīt atlīdzinājumu par nepamatotu tās tiesību aizskārums. Termiņa ierobežojuma mērķis esot nodrošināt tiesisko stabilitāti, kā arī lietas atrisināšanu saprātīgā periodā.

Apstrīdētajā normā paredzēto piecu gadu termiņu likumdevējs noteicis, pamatojoties uz tādu tiesībpolitisku apsvērumu, ka tiesvedībai administratīvajā lietā nevajadzētu ilgt vairāk kā piecus gadus. Saeima norāda, ka savulaik, kad administratīvās tiesas uzsāka darbu, prognozētais tiesvedības ilgums trijās instancēs bijis vien pusgads.

**3.2.** Saeima norāda uz Pieteikuma iesniedzēja tiesu praksē atzīto, proti, uz to, ka Atlīdzināšanas likuma 17. pantā noteiktie termiņi esot materiāltiesiski prekluzīvi. Taču, pēc Saeimas ieskata, apstrīdētajā normā noteiktie termiņi ir procesuāli, proti, pagarināmi vai atjaunojami atbilstoši Administratīvā procesa likuma 4. nodaļas noteikumiem. Šāda apstrīdētajā normā ietvertu termiņu interpretācija atbilstot privātpersonas tiesību ievērošanas principam. Šo termiņu procesuāli tiesisko raksturu apliecinot ne vien apstrīdētās normas nosaukums, bet arī tās vieta likuma sistēmā.

Ja likumdevējs paredzot termiņu, kas nevar tikt atjaunots vai pagarināts, tad tas arī tiek norādīts likumā. Apstrīdētajā normā šāda norāde neesot ietverta. Saeima uzskata par kļūdainu tādu tiesu praksi, kas noliedz iespēju atjaunot vai pagarināt Atlīdzināšanas likuma 17. pantā minētos termiņus. Saeima apšaubā arī to, ka tiesu sniegtā apstrīdētās normas interpretācija atbilst Administratīvā procesa likuma 8. pantam.

**3.3.** Saeima norāda, ka Veselības ministrija A. Klišina iesniegumu izskatīja pēc būtības un noraidīja, jo viņam nebija tiesiska pamata prasīt zaudējumu atlīdzinājumu. Līdz ar to atteikuma pamatojums neesot bijis termiņa nokavējums. Saeima uzskata, ka tādējādi Veselības ministrija apstrīdētajā normā minētos termiņus neatzina par materiāltiesiskiem un prekluzīviem.

Saeima uzskata, ka tiesvedība lietā ir izbeidzama, jo Satversmes 92. panta aizskārumu radījusi nevis tiesību norma, bet gan tās piemērošanas prakse administratīvajās tiesās, turklāt Saeima ar 2012. gada 18. oktobra grozījumiem Atlīdzināšanas likumā esot mainījusi apstrīdētās normas redakciju.

**4.** Pieaicinātā persona – **Latvijas Republikas tiesībsargs** (turpmāk – Tiesībsargs) – norāda, ka apstrīdētās normas vārdi „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” neatbilst Satversmes 92. pantam.

**4.1.** Apstrīdētajā normā minētie termiņi esot vērtējami kopsakarā, nevis šķirti. Tiesībsargs uzskata, ka tie ir materiāltiesiski prekluzīvi termiņi, kuriem no seku viedokļa ir izšķirošs un absolūts raksturs, kas nodrošina tiesiskās noteiktības un citu leģitīmo mērķu sasniegšanu. Līdz ar to apstrīdētajā normā noteiktie termiņi neesot atjaunojami.

Tiesībsargs, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, norāda,

ka tiesiskā noteiktība un citi leģitīmi mērķi neizslēdz tiesas pienākumu apsvērt, vai kādu personas cilvēktiesību ievērošana neņem virsroku pār materiālajā tiesību normā noteiktas procesuālās kārtības ievērošanu. Izskatāmās lietas ietvaros šāds izvērtējums esot veikts.

Interpretējot apstrīdēto normu tādējādi, ka tajā ietvertie termiņi izņēmuma gadījumos būtu pagarināmi vai atjaunojami, netiktu sasniegts likumdevēja izvirzītais mērķis – tiesiskā noteiktība un stabilitāte.

Lai tiktu ievērots tiesiskās noteiktības princips, likumdevējam būtu skaidri jāpauž savs viedoklis par to, vai apstrīdētajā normā ietvertie termiņi ir pagarināmi vai atjaunojami un, ja ir, tad kādos gadījumos. Pēc Tiesībsarga ieskata, tiesiskā noteiktība tiktu nodrošināta arī tad, ja apstrīdētajā normā būtu noteikti garāki termiņi.

**4.2.** Tiesībsargs uzskata, ka apstrīdētajā normā noteiktie termiņi nav samērīgi, jo tiem vajag būt tādiem, lai indivīda tiesības būtu efektīvi īstenojamas. Praksē varot rasties situācijas, kad indivīds objektīvu apstākļu dēļ nevar ievērot apstrīdētajā normā noteiktos zaudējuma atlīdzinājuma pieprasīšanas termiņus. Tiesvedības ieilgšanas gadījumos personas varot prezumēt, ka ir nokavējušas apstrīdētajā normā noteiktos termiņus un vairs nevar īstenot savas tiesības uz atlīdzinājumu.

**5.** Pieaicinātā persona – **Tieslietu ministrija** – uzskata, ka apstrīdētā norma atbilst Satversmes 92. pantam.

**5.1.** Atlīdzināšanas likuma mērķis esot nodrošināt personai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību.

Apstrīdētajā normā noteiktie termiņi kalpojot tiesiskās noteiktības stiprināšanai. Tie abi esot vērtējami kopsakarā. Tieslietu ministrija uzskata, ka materiāltiesisks prekluzīvs ir apstrīdētajā normā noteiktais piecu gadu termiņš, savukārt gada termiņš ir procesuāls termiņš. Ja persona nokavētu apstrīdētajā normā noteikto piecu gadu termiņu, tad vienu gadu ilgā procesuālā termiņa atjaunošana būtu lieka.

Materiāltiesiska prekluzīva termiņa ilgumu nosakot likumdevējs, izdarot politisku izšķiršanos attiecībā uz to, kāds laiks dodams konkrētu tiesību īstenošanai. Tieslietu ministrija norāda, ka līdz ar materiāltiesiskā prekluzīvā

termiņa izbeigšanos zūd arī pašas tiesības. Tātad tiesa šādus termiņus nevarētu atjaunot vai pagarināt. Vienlaikus Tieslietu ministrija uzsver, ka atsevišķos gadījumos materiāltiesiska prekluzīva termiņa atjaunošana ir pieļaujama, piemēram, tad, ja tiek pārkāpti vispārējie tiesību principi vai termiņa neievērošana ir attaisnojama.

**5.2.** Atlīdzināšanas likums un Administratīvā procesa likums neuzliekot par pienākumu pieprasīt zaudējumu atlīdzinājumu vienlaikus ar administratīvā akta vai faktiskās rīcības apstrīdēšanu. Personai esot tiesības paļauties uz to, ka valsts ir spējīga nodrošināt pietiekami ātru un efektīvu administratīvo procesu, lai personai būtu iespēja īstenot savas tiesības pieprasīt zaudējuma atlīdzinājumu.

Tieslietu ministrija uzskata, ka tādā situācijā, kad no personas neatkarīgu iemeslu dēļ administratīvās lietas izskatīšana ieilgst, tiek būtiski apdraudētas šīs personas tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu. Šāda situācija graujot administratīvā procesa pamatmērķi un esot pretrunā ar vispārējiem tiesību principiem. Līdz ar to materiāltiesiska prekluzīva termiņa neievērošana esot pieļaujama un attaisnojama ar privātpersonas tiesību un interešu aizsardzību.

**5.3.** Par materiāltiesiskiem prekluzīviem termiņiem neesot atzīstami tikai tādi termiņi, kurus likumdevējs tiesību normā tieši noteicis par nepagarināmiem un neatjaunojamiem. Tieslietu ministrija uzskata, ka apstrīdētajā normā noteiktā termiņa kavējums vispirms būtu jākonstatē iestādei, nevis tiesai, jo tas izriet no Atlīdzināšanas likumā paredzētā iesnieguma izskatīšanas mehānisma.

Apstrīdētajā normā noteiktais piecu gadu termiņš esot saprātīgs, nepieciešams un attaisnojams, jo pieci gadi parasti esot pietiekams laiks administratīvās lietas izskatīšanai.

### **Satversmes tiesa secināja:**

**6.** Pieteikumā ietverts prasījums par apstrīdētās normas vārdu „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilstību visam Satversmes 92. pantam. Taču no pieteikuma izriet, ka būtībā tiek apstrīdēta minēto vārdu atbilstība Satversmes 92. panta trešajam teikumam, proti, tam, ka „nepamatota tiesību aizskārums gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu”.

7. Saeima lūdz izbeigt tiesvedību lietā sakarā ar to, ka:

- 1) apstrīdēto normu likumdevējs ir grozījis;
- 2) pamattiesību aizskārumu radot nevis apstrīdētā norma, bet gan tās nepareiza piemērošana.

Līdz ar to Satversmes tiesai jāizvērtē, vai tiesvedība lietā ir izbeidzama.

8. Atbilstoši Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktam tiesvedību lietā var izbeigt līdz sprieduma pasludināšanai ar Satversmes tiesas lēmumu, ja apstrīdētā tiesību norma (akts) ir zaudējusi spēku.

Interpretējot Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punktu, jāņem vērā, ka šī norma ir vērsta uz to, lai nodrošinātu Satversmes tiesas procesa ekonomiju un Satversmes tiesai nebūtu jātaisa spriedums lietās, kurās strīds vairs nepastāv (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2008. gada 12. februāra sprieduma lietā Nr. 2007-15-01 4. punktu*). Ja strīds vairs nepastāv, zūd Satversmes tiesas procesa jēga (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 29. marta lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2010-68-01 8. punktu*).

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka apstrīdētās normas spēka zaudēšana pati par sevi ne vienmēr var būt pamats lietas izbeigšanai. Proti, lai pieņemtu lēmumu par tiesvedības izbeigšanu, ne vienmēr var aprobežoties ar Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punkta piemērošanu. Likums paredz Satversmes tiesai iespēju izbeigt tiesvedību, bet ne pienākumu to darīt. Satversmes tiesai ir jāvērtē, vai tomēr nav kādi apsvērumi, kas liecina par tiesvedības turpināšanas nepieciešamību (*sk. Satversmes tiesas 2011. gada 11. janvāra sprieduma lietā Nr. 2010-40-03 6. punktu*).

Ar 2012. gada 18. oktobra grozījumiem Atlīdzināšanas likumā tā 17. pants tika papildināts ar otro daļu. Savukārt apstrīdētās normas redakcija netika grozīta un šobrīd ir ietverta Atlīdzināšanas likuma 17. panta pirmajā daļā.

Līdz ar to apstrīdētā norma nav zaudējusi spēku un Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 2. punkts nav pamats tiesvedības izbeigšanai šajā lietā.

9. Lietā nav strīda par to, ka apstrīdētajā normā noteiktie termiņi vērtējami kopsakarā, kā arī par to, ka likumdevējs tos noteicis, lai nodrošinātu tiesisko stabilitāti, kas ir tiesiskas valsts principa būtiska sastāvdaļa. Taču lietas dalībnieki un pieaicinātās personas atšķirīgi interpretē apstrīdētajā normā

noteikto termiņu raksturu.

Pēc Pieteikuma iesniedzēja ieskata, apstrīdētās normas neatbilstība Satversmes 92. panta trešajam teikumam izpaužas tādējādi, ka tajā ietvertie termiņi ir materiāltiesiski prekluzīvi, proti, nav atjaunojami vai pagarināmi (*sk. lietas materiālu 3. lpp.*). Savukārt Saeima norāda, ka apstrīdētajā normā noteikti procesuāli termiņi (*sk. lietas materiālu 39. lpp.*).

Tiesas tiesības vērsties konstitucionālajā tiesā, ja lietas izskatīšanas gaitā rodas pamatotas šaubas par lietā piemērojamās tiesību normas atbilstību augstāka juridiskā spēka tiesību normām, jeb tā sauktā konkrētā kontrole nav prejudiciālais jautājums par lietā piemērojamās tiesību normas interpretāciju (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 13. oktobra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2010-09-01 12. punktu*). Principiālus tiesību normu interpretācijas jautājumus izlemj kasācijas instances tiesa, kas arī nodrošina tiesību normu vienveidīgu piemērošanu (*sk. Satversmes tiesas 2005. gada 4. janvāra sprieduma lietā Nr. 2004-16-01 16. punktu*).

Saskaņā ar Satversmes 85. pantu un Satversmes tiesas likuma 1. un 16. pantu tiesību normu interpretācijas un piemērošanas, kā arī vispārējās jurisdikcijas tiesu nolēmumu tiesiskuma kontrole nav Satversmes tiesas kompetencē. Tās kompetencē citastarp neietilpst konkrētas administratīvās lietas faktisko apstākļu izvērtēšana. Tiesu varas uzdevums ir gādāt, lai, izskatot katru konkrēto lietu, tiktu garantēta Satversmes normu, likumu un citu normatīvo aktu īstenošana, vispārējo tiesību principu ievērošana, kā arī aizsargātas cilvēka tiesības un brīvības. Tiesiskā valstī tieši vispārējās jurisdikcijas tiesas ir atzīstamas par efektīvāko mehānismu, kas, izvērtējot katru gadījumu individuāli, var konstatēt, vai ir ievērots saprātīgs līdzsvars starp konkrētās personas tiesībām un sabiedrības interesēm (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 13. oktobra lēmuma par tiesvedības izbeigšanu lietā Nr. 2010-09-01 12. punktu*).

Satversmes tiesa secina, ka Pieteikuma iesniedzējs būtībā lūdz izvērtēt apstrīdētās normas piemērošanu un interpretāciju atbilstoši normas mērķim un likumdevēja paustajai gribai. Taču šis jautājums nav Satversmes tiesas kompetencē.

**10.** Ar 2012. gada 18. oktobra grozījumiem Saeima Atlīdzināšanas likuma 17. pantu papildināja ar otro daļu. Tā noteic, ka privātpersonas, kuras nokavējušas apstrīdētajā normā noteiktos termiņus, var lūgt, lai iestāde, tiesa

vai tiesnesis tos atjauno, ja nokavēšanas iemeslu atzīst par attaisnojamu.

Turklāt Atlīdzināšanas likuma pārejas noteikumu 4. punktā Saeima noteikusi, ka privātpersonas līdz 2013. gada 31. jūlijam var iesniegt atkārtotu iesniegumu par zaudējuma atlīdzinājumu, lūdzot atjaunot nokavēto procesuālo termiņu. Šādas tiesības ir personām, kuru iesniegumi par zaudējuma atlīdzinājumu nav pieņemti tāpēc, ka iesniegti pēc apstrīdētajā normā noteikto termiņu beigām.

Tādējādi Saeima, papildinot Atlīdzināšanas likuma 17. pantu ar otro daļu, ir paredzējusi personai tiesības lūgt iestādi, tiesu vai tiesnesi atjaunot apstrīdētajā normā noteiktos termiņus gan pirms, gan pēc 2012. gada 18. oktobra grozījumu spēkā stāšanās, ja:

1) privātpersonas iesniegums par zaudējuma atlīdzinājumu nav pieņemts, jo tas iesniegts pēc apstrīdētajā normā noteikto termiņu beigām;

2) iestāde, tiesa vai tiesnesis atzīst nokavēšanas iemeslu par attaisnojošu.

Satversmes tiesa secina, ka iesnieguma apmierināšanas rezultātā personai ir tiesības prasīt ar prettiesisku administratīvo aktu vai faktisko rīcību nodarīta zaudējuma atlīdzinājumu.

Grozījumi Atlīdzināšanas likuma 17. pantā atspoguļo likumdevēja nepārprotami pausto gribu apstrīdētajā normā noteiktajiem termiņiem piešķirt tādu raksturu, kas ļauj tos atsevišķos gadījumos atjaunot. Šāds regulējums nodrošina personas tiesību aizsardzību gadījumā, kad tā attaisnojošu iemeslu dēļ nav varējusi ievērot termiņus, kādi noteikti iesnieguma par zaudējuma atlīdzinājuma iesniegšanai, tostarp Pieteikuma iesniedzēja apstrīdēto piecu gadu termiņu.

**Līdz ar to Saeima, grozot Atlīdzināšanas likuma 17. pantu, ir novērsusi apstākļus, kas bija par pamatu pieteikuma iesniegšanai.**

**11.** Pieteikuma iesniedzējs un pieaicinātās personas savu viedokli par apstrīdētās normas vārdu „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilstību Satversmes 92. panta trešajam teikumam sniedza pirms tam, kad Saeima pieņēma 2012. gada 18. oktobra grozījumus. Līdz ar to šajos viedokļos nav vērtēta Atlīdzināšanas likuma 17. panta jaunās redakcijas atbilstība Satversmei.

Ņemot vērā minēto, Satversmes tiesai nav pamata turpināt lietas izskatīšanu un vērtēt apstrīdētās normas vārdu „bet ne vēlāk kā piecu gadu

laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilstību Satversmes 92. panta trešajam teikumam.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Satversmes tiesas likuma 29. panta pirmās daļas 6. punktu, Satversmes tiesa

**nolēma :**

izbeigt tiesvedību lietā Nr. 2012-10-01 „Par Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17. panta vārdu „bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas” atbilstību Latvijas Republikas Satversmes 92. pantam”, kas ierosināta pēc Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta pieteikuma.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs

G. Kūtris